

El diari AVUI

El fet que, per diversos motius, aquest número de «Ronsana» surti amb un cert retràs, ens dóna ocasió per a poguer publicar importants notícies d'última hora.

Una d'elles, que considerem importantíssima, és l'aparició del primer diari català en català, després de trenta-set anys de no tenir-ne.

Es tracta de l'AVUI, del qual ja fa temps se'n ve parlant amb insistència i il·lusió. El primer número aparegué, finalment, el divendres passat, d'ada de Sant Jordi.

Aquesta mateixa il·lusió per posseir i llegir el primer número, féu que tot el tiratge (100.000 exemplars) s'esgotés poc després d'haver sortit al carrer, i deixés a molts sense poguer satisfer el «desig».

La distribució als venedors i subscriptors, segurament pel mateix motiu de ser el primer número i la manca de pràctica, va ser força irregular i va produir retards i faltes.

Esperem que es vagi normalitzant a mesura que la cosa es converteixi en regular i normal.

Desitgem, també, que aquesta primera eufòria no decaigui, i que tant el nombre i qualitat dels redactors, com dels lectors, facin possible un millorament progressiu del periòdic, que el converteixi ràpidament en imprescindible per a tots els catalans, i en pioner d'una bona rècula de periòdics escrits en la nostra llengua, tal com havia estat en altre temps.

Transcrivim a continuació, expressant el nostre reconeixement a tots els qui han fet possible aquesta reconquesta, l'Editorial del n.º 1 d'AVUI, i un article interessantíssim firmat pel P. Cassià M. Just, abat de Montserrat.

EDITORIAL

Trenta-set anys després

Quan un diari comença, li cal, sense cap èmfasi, acomplir la missió que li pertoca: informar. Que faci trenta-set anys que no es compti amb publicació diària en català obliga, però, a remarcar-ho. La iniciativa de l'AVUI va començar quan els temps no eren gaire favorables. La fe a aconseguir l'objectiu i el fet que l'horitzó en certa manera presenti alguna clariana han dut el projecte a la realitat. 23 d'abril del 1976: AVUI surt al carrer.

El temps entre la inscripció en el Registre —15 de gener, ja durant la monarquia de Joan Carles— i la sortida del diari ha estat molt curt. Gairebé arriscat. Els professionals ho sabem, però no podem defraudar la impaciència i l'expectació que el projecte ha despertat en amplis sectors del nostre poble. Tampoc, per un desig de perfeccionisme, no podem ajornar la sortida. Tot el que és viu és fràgil, davant tants d'atzars que amenacen fora de la voluntat i les previsions. Passi el que passi, una veu escrita dels Països Catalans és ja diàriament al carrer. Amb l'elasticitat i disponibilitat del poble que vol tornar a tenir una personalitat conjunta i estructurada davant la història. Per això hem escollit la data de sortida del 23 d'abril: una festa nacional d'ampli ressò popular. Pàtria, nom de la simple realitat de la terra on es viu i treballa, i cultura, que en un alt tant per cent és, en el nostre cas, ingredient de la primera. Que totes les roses de Sant Jordi —roses d'abril, també—, que han estat sempre signe d'afirmació i esperança, tinguin un color renovellat en aquest moment de canvi vers una societat nostra més catalana i més democràtica.

Cal mirar cap endavant

Crec que no podré oblidar mai la forta impressió que deixà en el meu esperit la visita als forns crematoris que hi ha reproduïts a Jerusalem, prop del Cenacle. Un funcionari israelià del ministeri d'Afers Estrangers em preguntà què me n'havia semblat. «Jo faria passar per ací tota la humanitat», fou la meua resposta, ràpida. Però veient com m'escoltava tot complagut, vaig afegir amb vehemència: «Ei! però amb una excepció: els jueus! Això de rabejar-se i donar-hi voltes és fomentar el ressentiment de tot un poble. I el ressentiment és terrible: és un corc que rosega el cor de l'home!...» Recordo com si fos ara, que ell m'adreçà una mirada trista i em digué: «Mireu, jo no sóc cristià. Sóc jueu, d'origen italià. Vaig perdre durant la persecució nazi —un religiós dels vostres em salvà la vida a Roma— tots els familiars. Ara resto jo tot sol. Però m'adono que l'únic camí per a una convivència futura en la pau és el perdó sense reserves.» Afegí, amb una emoció continguda: «Us puc dir ben sincerament que els he perdonat a tots.»

Tot això em vingué de nou a la memòria un dia que un bon amic, que tampoc no comparteix la meua fe, després de passar molts anys al penal de Burgos, em deia, molt convençut: «L'amnistia hauria de ser per a tothom, àdhuc per aquells qui allí em torturaren». Comprenia perfectament que només a base d'un perdó sense reserves es podria construir una pau estable...

En contrast amb aquestes actituds veig amb tristesa les propostes de perdó quan es plantegen pensant exclusivament en aquells que hom sent afins en l'ideal i en la lluita.

També la por de ser manipulats políticament fa oblidar de l'aspecte més rotundament humà de la reconciliació. És clar que les campanyes d'amnistia porten sempre una càrrega emotiva fortíssima, que els grups polítics, lògicament, miren d'utilitzar. Però, el que ens hauria de fer por, per damunt de tot, és de ser manipulats fins a caure en actituds intrínsecament perverses. No està bé de fomentar el ressentiment en el cor dels ciutadans, a base de manipular records i fets recents, lamentables, és cert, però fruit de la desesperació més que d'un càlcul per a provocar. Fomentar el ressentiment és sempre intrínsecament pervers! És un delictes de lesa humanitat! Tota política que manipula la capacitat de ressentiment del cor humà és destructora dels fonaments de l'home i de la convivència. Només pel camí d'una autèntica reconciliació, fruit d'un perdó sense reserves, construïrem una pau estable per al nostre poble.

Jo diria que sense partir d'ací, no serà possible cap programa de futur. Sols aquest punt de partida donarà credibilitat a qualsevol esforç polític que esguardi cap endavant.

Evidentment que això no ho és tot. En aquesta hora decisiva per al país, encara cal una altra cosa fonamental: cercar el bé comú per sobre tot afany personal de poder. La pedra de toc d'un polític de categoria és la capacitat de saber ocupar el propi lloc i assumir la pròpia missió, sense apetències esbojarrades d'escalada ni de mantenir-se en el poder al preu que sigui. Perquè en realitat, el poder no és cap valor absolut, sinó només un servei al bé de la col·lectivitat.

Tant de bo que el Diari AVUI, que en aquesta festa de Sant Jordi emprèn el seu vol enmig de tantes tempestats, sàpiga fomentar en tots els lectors, a través dels fets de cada dia, en la seva immediatesa punyent, la voluntat ferma, serena, madura, d'una recerca pluralista convergent, del bé comú i de la reconciliació autèntica.

CASSIA M. JUST

Distribuidor:

J. BASSA

Teléfono 50

Santa Eulalia de Ronsana